

### ÖLMEDEN ÖNCE ÖLMEK(ÖLÜMSÜZLÜK)

Ölüm, okunması gereken bir kitaptır. Ölümün bizatihi kendisi okumak isteyenler için vaaz u nasihattir. Ölüm Rabbimizin ifadesi ile “Küllü nefsin zaigatül mevt.Sümme ileyna turcaun.” Her nefis (can) ölüm acısını tadacak ve sonra Rabbine döndürülecektir. Hazreti Peygamberimizde Hadis-i Şeriflerinde “*Ölümü çok hatırlayın. Çünkü ölümü hatırlamak günâhları eritir, kişiyi dünyâya dalmaktan alıkoyar* “ buyurmuşlardır.

Efendim, Hazreti Allah (cc) biz beşeri yaratmazdan evvel ruhlarımızı yaratmış ve ruhlarımıza hitaben “Eles tu birabbikum” hitabı ile sormuş. Sizin Rabbiniz ben değimliyim? Bizlerde ruhlar âleminde “Kalu bela” Evet sen bizim Rabbimizsin. Demişiz. Öyle ya hiçbir hammaddemiz yokken bizi yoktan var eden kanunlarımızı koyan ve bizleri Hazreti Resulullah aracılığı ile kendi v’azı olan Hazreti Kur’an-ı Kerim ile terbiye eden hiç şüphesiz ki Hazreti Allah tır. Yaratıp da arş u ala da beklemeye aldığı ruhlar, sırası ile bir beden kafesi içerisine girmiş ve dünya sahnesine gelmişlerdir. Dünyaya gelen beden kafesi içerisindeki ruhlar Hazreti Allah (cc) Vema halektül cinne vel inse illa li yabudun “ Ben cinleri ve insanları yalnız bana ibadet etsinler diye yarattım. Demek ki yaradılış gayemiz bizleri yaradan Allah’a ibadet etmektir. İbadet genel bir ifade ile Emri bil maruf ve nehyi anil münker. Yani Allahın emrettiklerini yapmak, yasaklarını yapmamaktır.

Mükellefiyet (mesul olmak ) yaşına geldiğimizde Rabbimiz Hazreti Kuran da bize Bakara suresinde “Fezkuruni ezkurküm, veşkuruli vela tekfurun” Artık beni anın, zikredin ki ben de sizi zikredeyim. Ve sizlere verdiklerim karşısında sakın nankörlerden olmayın şükredenlerden olun. Efendim, İslam dini neden, niçin, nasıl suallerine cevap veren dindir. Akıl sahibi olan bizlerde Rabbimizin emri karşısında soruyoruz. Rabbim zatını nasıl analım. Rabbimiz yine Hazreti, Kuran aracılığı ile bizlere buyuruyor ki “Feselü ehlez zikri inküntüm la talemün” Ehlinde öğrenmek sureti ile beni anın. Ehli kimdir. Ehli, Allahın v’az ettiği Hazreti Kuranı biz beşere tebliğ eden Allah Resulü (sav) efendimizdir.

Hz. Allah Kuran için İsrâ suresinde “ Ve nünezzili minel Kurani ma hüveşşıfaüv ve rahmetül lil müminin.” Kur’ an’ı müminler üzerine bir şifa olarak indirdik. Efendim bedenın şıfası yemek içmek, mevsimine göre kalın veya ince giyinmek. Hal böyle olunca bedenimiz içerisinde asıl özümüz olan ruhumuzun şıfası yani ihtiyacı bizi yaratanı kendi vaz’ı olan kuranda anlattığı şekli ile okumak. Okuduğumuzu mütalaa etmek. Mütalaamızın kaynağına Allah’ı koyarak zikretmek. “Ellezine yezkurunellahi kıyamev ve guudev ve ala cunubihim. Ve yetefekkerune fi halkıssemavati vel ardz. Öyleleri var ki Allahı ayakta, otururken ve yanları üzere uzanırken zikrederler. Demıştik ya kaynağında Allah olan her fikir tefekkürdür. Ayeti kerimeye göre gökyüzünün ve yeryüzünün yaradılışını düşünerek tefekkür etmeliyiz.

Sonsuzluk ve sınırsızlık ifade eden gök kubbeye baktığımız zaman Hz. Allahın yarattığı bulutların içerisine koyduğu yağmurları görevli melekler aracılığı ile yeryüzüne indirip toprağın sertliğini gevşetip, insanların ihtiyacı olan yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını insanların hizmetine sunar. Toprağın altındaki tohum ilkbahar mevsimi ile birlikte güneş ışığının sıcaklığı bitkilerin örtüsü olan karları eritir bereketini toprağı bırakır. Bu bereket ki besmelenin esrarı ile toprak üzerine filizlerini çıkarır. Yeşil filizler olgunlaşır, gövde olur, o gövdeden dallar uzanır, o dallarda biten meyveler insanlara takdim edilir. İnsanlar Allahın bahşettiği akıl ile zamanın ileri tekniklerini kullanarak yine Allahın insanlığı bahşettiği yeraltı zenginlik kaynaklarını (su, akaryakıt, katı yakıtlar, maden kömürleri, gazlar, uranyum toryum gibi) kullanırlar.

Demek ki Arz ve semada yaratılan her şey insan için, ya insan kim için? Elbette insan da Allah içindir. Efendim, Hz. Allah yerleri ve gökleri yaratmış. Ancak hiçbir yeri kendisine mekân edinmemiş. Mümin kulların kalbi hariç... Efendim, tasavvuf erbablarının kalp diye kast ettikleri göğsümüzün sol yarısında bulunan damarlarla dolu pompa görevi gören organ

değildir. Allah dostlarından Abdulkadir-i Geylani hazretlerinin buyurduğu üzere göğsümüzün ortasında iki kemiğimizin arsında bulunan nefy-i ilahidir. Efendim bu dinin temelinde gabya iman esastır. Amentü de ben iman ettim kime Allaha, kime meleklerle, kime cinlerin varlığına. Demek ki elle tutup gözle görmediğimiz varlıklara iman bu dinin esaslarındandır.

Gönül de iki göğüs kemiğimizin merkezi içerisinde olmakla beraber elle tutulup gözle görülemez. Vücudumuzu bir ülkeye benzetirsek gönülde o ülkenin başkentidir. Ülke idarecileri ülkelerini başkentten idare ettikleri gibi... Gönülde vücut ülkemizin idare edildiği başkenttir. Biz tasavvuf erbapları o merkeze “Gönül Sarayımız” diyoruz. O sarayın yegâne sultanı Hz.Allah, Hz. Resulullah (sav), Hz. Ekâbir-i Ehlullah ( Hal ehlinin büyükleri) Ancak hiçbir saray yoktur ki kırık, dökük ve zir zibil içinde olsun da Oraya sultan teşrif etsin. Bu sarayın Sultanı da ancak kendine duyulan samimi, içten ve riyasız sevgilerin yer tuttuğu İlâhi aşk sahiplerinin gönlüne taht kurar. O sevgi ile onun dışında yer alan adına ma’siva dediğimiz ondan gayrı sevgileri oraya koymamak lazımdır.

Böyle bir gönül sahibi bu dünyada iken “muti kalben en temut sırrına ermiş (ölmeden evvel ölmüştür).” Böylece tabii ölüm ise can kuşunun beden kafesinden ayrılmasıdır. Yani hâk’ten (toprak) gelen hâk’e, pâk’tan gelen Pâk’a gidecektir. Bedenimizin özü hâk (toprak), ruhumuzun aslı ise arş u âlâ da ki Allah’ın öz nurundan yaratılan Hz.Resulullahın ruhunun nurlarından verilen mayadır. Elbette ki fani olan bu dünyada ruhunu nefsin isteklerinden ve şerlerinden arındırmış, bedene efendi olmuş hür ruhlardır. Yoksa nefsin şerlerinden olan kibir, tamah, hırs, riya v.b. gibi arzularla bedeni kaplayıp ruhunu esir edenlerin ruhlarıda(can kuşları, ruh-i cismani) ölümle kabz (esir) olacak ve arş u âlâya yükselmeyecektir. Ne Mutlu ölüm kitabını okuyup ta ona hazır olanlara.